

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

61 de ore

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

*Redactorului meu, Marianne Velmans,
cea de neînlocuit*

Capitolul 1

Trei fără cinci minute, după-amiaza. Cu exact 61 de ore înainte să se întâmple. Avocatul intră cu mașina în parcare pustie și opri motorul. Se așternuse un strat de două degete de zăpadă pe jos și zăbovi un pic ca să-și pună galoșii. Coborî, își ridică gulerul și se îndreptă spre intrarea vizitatorilor. Vântul bătea amarnic dinspre nord. Fulgi dolofani și leneși îngroșau aerul. Auzise la radio că la nici o sută de kilometri distanță era furtună.

Avocatul intră pe ușă și-și scutură zăpada de pe picioare. Nu era coadă, pentru că nu era zi de vizite. În fața lui nu erau decât o încăpere goală, o instalație de raze X, un detector de metale și trei gardieni care nu făceau nimic. Îi salută cu o mișcare din cap, cu toate că nu-i cunoștea. Dar se considera ca făcând parte din aceeași tabără cu ei. Închisoarea era o lume binară. Erai ori întemnițat, ori nu. Ei nu erau. Nici el.

Încă.

Luă o cutie din plastic dintr-o stivă aflată într-un echilibru precar și își puse în ea paltonul bine îndoit. Sacoul de costum îl așeză împăturit peste palton. În închisoare era foarte cald. Era mai ieftin să arzi ceva gaz în

plus decât să le dai pușcăriașilor două rânduri de haine, unul pentru vară, altul pentru iarnă. Auzea în fața lui gălăgia pe care o făceau, clănțănitul obiectelor metalice pe beton, țipetele și urletele răzlețe și murmurul jos al altor glasuri nemulțumite, toate estompate de coridoarele întortocheate și numeroasele uși închise.

Își goli buzunarele pantalonilor de chei, portofel, celular și monede, așezând acele obiecte personale curate și calde deasupra sacoului. Luă cutia din plastic cenușiu, dar n-o duse la instalația de raze X. O cără până în cealaltă parte a camerei, la o ferestruică din perete. O femeie în uniformă luă cutia și îi dădu în schimb un tichet numerotat.

Se opri în fața detectorului de metale. Își pipăi buzunarele și privi înainte, ca și cum ar fi așteptat o invitație. Comportament învățat de la zborurile cu avionul. Gardienii îl lăsară să aștepte un minut: un bărbat scund și neliniștit, doar în cămașă, cu mâinile goale. Fără servietă. Fără blocnotes. Nici măcar un stilou nu avea. Nu se afla acolo ca să acorde consultanță. Ci ca să primească ordine. Nu să vorbească, ci să asculte, iar lucrurile care urmau să i se spună nu aveau ce să caute pe o foaie de hârtie.

Gardienii îi făcură semn să treacă. Se aprinse o lumină verde, fără niciun sunet, dar totuși primul gardian îl controlă cu detectorul de sus până jos, iar al doilea îl percheziționează. Al treilea îl escortă în interiorul clădirii, prin uși proiectate astfel încât să nu poată fi deschise decât dacă ușa următoare și cea precedentă erau închise, ocolind colțuri menite să încetinească fuga unui om și trecând pe lângă geamuri verzi din spatele cărora îi urmăreau chipuri atente.

Anticamera avusese un aer instituțional, cu linoleum pe podea, pereți vopsiți în vernil și tuburi fluorescente

pe tavan. În plus, avea legătură cu exteriorul, cu pale de aer rece ce pătrundeau înăuntru când se deschidea ușa și pete de sare și băltoace de zăpadă topită pe podea. Închisoarea propriu-zisă era altfel. Nu avea legătură cu lumea de-afară. Fără cer, fără intemperii. Nicio intenție decorativă. Totul era beton gol, tocit și slinos în locurile frecate de mâneci și umeri, încă palid și prăfuit acolo unde nimic nu-l atinsese. Pe podea, un strat de vopsea aderentă de culoare gri, ca în garajul unui automobilist entuziast. Pantofii avocatului scoteau zgomote stridente la contactul cu podeaua.

Vorbitorii erau în număr de patru. Fiecare era un cub din beton fără ferestre, împărțit exact în două de o teighea ce unea doi pereți opuși, cu un geam de siguranță deasupra. Pe tavan, în dreptul teighelei, erau aprinse becuri protejate de abajururi din sârmă. Teigheaua era din beton armat. Încă se puteau distinge pe suprafața ei fibrele lemnului folosit la cofraj. Geamul de siguranță verzui era gros și împărțit în trei panouri suprapuse astfel încât să formeze niște fante de ascultare piezișe. Panoul central avea un decupaj în partea de jos, pentru documente. Ca la bancă. Fiecare jumătate de cameră avea propriul scaun și propria ușă. Perfect simetrice. Avocații intrau pe o ușă, clienții lor, pe cealaltă. Ulterior, plecau pe unde veniseră, fiecare spre o destinație diferită.

Gardianul deschise ușa dinspre coridor și făcu un pas în încăpere ca să verifice din priviri că totul era așa cum ar fi trebuit să fie. Apoi se dădu într-o parte și-l lăsă pe avocat să intre. Acesta așteptă până când gardianul închise ușa în spatele lui și-l lăsă singur. Apoi se așeză și se uită la ceas. Întârziase opt minute. Vremea neprielnică

îl făcuse să conducă mai încet. În condiții normale, ar fi privit ca pe un eșec faptul că întârziase la o întâlnire cu clientul. Total lipsit de profesionalism și de respect. Dar vizitele la închisoare erau diferite. Pentru deținuți, timpul nu însemna nimic.

După alte opt minute, se deschise cealaltă ușă din peretele aflat îndărătul geamului. Un alt gardian intră, verifică încăperea, după care ieși și un deținut intră târșându-și picioarele. Era un bărbat alb, obez, tapetat cu grăsime și complet spân. Era îmbrăcat într-un trening portocaliu. Lanțurile de la încheieturile mâinilor și de la glezne arătau ca niște bijuterii delicate. Avea ochii lipsiți de viață și o față docilă și absentă, dar gura i se mișca ușor, încât ai fi zis că e un ins cam nătâng care se chinuie să rețină informații complexe.

Ușa de dincolo se închise.

Deținutul se așeză.

Avocatul își trase scaunul mai aproape de teighea.

Deținutul făcu la fel.

Simetric.

— Scuze de întârziere, spuse avocatul.

Deținutul nu-i răspunse.

— Ce mai faci? întrebă avocatul.

Deținutul nu-i răspunse. Avocatul rămase tăcut. În cameră era foarte cald. După un minut, deținutul începu să vorbească, recitând listele, ordinele, frazele și paragrafele pe care le încredințase memoriei. Din când în când, avocatul îl ruga să vorbească mai rar și, de fiecare dată, individul se oprea, aștepta, după care pornea din nou, reluând de la capăt fraza anterioară, fără să-și schimbe nici ritmul, nici recitarea monotona. Era ca și cum n-ar fi cunoscut alt mod de a comunica.

Avocatul avea o memorie pe care o considera destul de bună, mai ales pentru detalii, ca majoritatea avocaților, și era cât se poate de atent, căci faptul că se concentra pe procesul memorării îl distrăgea de la conținutul efectiv al instrucțiunilor pe care le primea. Dar, chiar și așa, un colțisor al minții numărăse paisprezece propuneri criminale separate înainte ca deținutul să termine ce avusese de spus.

Avocatul nu zise nimic.

— Ai reținut tot? îl întrebă deținutul.

Avocatul încuviință cu o mișcare a capului și deținutul căzu într-o stare de nemișcare bovină. Sau cabalină, ca un măgar pe câmp, infinit de răbdător. Timpul nu însemna nimic pentru deținuți. Mai ales pentru acesta. Avocatul împinse scaunul în spate și se ridică. Ușa rămăsese descuiată. Ieși pe coridor.

Patru fără cinci după-amiaza.

Încă șaiszeci de ore.

Avocatul îl găsi pe același gardian așteptându-l. Două minute mai târziu era în parcare. Îmbrăcat, cu lucrurile în buzunare, toate având o greutate, o prezență și o normalitate liniștitoare. Ninge mai tare, era mai frig și vântul se întetise. Se întuneca, repede și devreme. Avocatul așteptă un moment, cu motorul și încălzirea pentru scaune pornite, în timp ce ștergătoarele măturau zăpada de pe parbriz. Apoi porni din loc, făcu o întoarcere lentă și largă, pneurile scârțâind pe zăpada proaspăt căzută și farurile tăind arce luminoase prin forfoteala albă a fulgilor. Se îndreptă spre ieșire, porțile din plasă de sârmă, așteptarea, verificarea portbagajului, apoi lungul drum drept care ducea prin oraș spre autostradă.

Paisprezece propuneri criminale. Paisprezece fărădelegi, de fapt, dacă transmiteau mai departe propunerile și acestea erau puse în aplicare, lucru care avea să se întâmple fără doar și poate. Sau cincisprezece delictе, pentru că atunci și el ar fi devenit complice. Sau douăzeci și opt de fărădelegi, dacă procurorul alegea să considere separat complicitatea la fiecare dintre delictе, ceea ce un procuror ar fi putut să facă, așa, de amorul artei. Sau pentru glorie. Douăzeci și opt de drumuri separate spre rușine, infamie și excluderea din barou, urmate de proces, condamnare și trimiterea la închisoare. Închisoare pe viață, aproape sigur, dată fiind natura uneia dintre cele paisprezece propuneri, și asta numai după o negociere reușită cu procurorul. Perspectiva unei negocieri eșuate era prea urâtă ca să se gândească la ea.

Avocatul pătrunse pe autostradă și rămase pe prima bandă. Totul în jurul lui era cenușiu de la ninsoarea care cădea în după-amiaza târzie. Nu era cine știe ce trafic. Doar când și când câte-un automobil sau camion care mergea în aceeași direcție cu el, unele mai rapide, altele mai lente, la fel de rare fiind și mașinile care veneau din sens opus, dincolo de separatorul de drum. Ținu volanul cu o mână și, desfăcându-și centura de siguranță, scoase telefonul din buzunar. Îl cântări în palmă. Avea trei variante. Prima, să nu facă nimic. A doua, să sune la numărul indicat. A treia, să sune la numărul la care ar fi trebuit să sune de fapt, în împrejurările date fiind vorba de 911, după care să dea repede de veste și la poliția locală, la Patrula Autostrăzii, la șerifii de district și la Asociația Avocaților, pentru ca în final să-și caute un avocat.

Alese a doua variantă, lucru pe care știa că-o să-l facă. Prima variantă nu l-ar fi dus nicăieri, decât ceva mai

târziu, când ei i-ar fi dat de urmă. Varianta cu numărul trei i-ar fi adus moartea, o moarte lentă, la capătul unor ore sau chiar zile de suferință oribilă. Era un omuleț fri-cos, nici pe departe un erou.

Formă numărul pe care primise ordin să-l formeze.

Îl verifică de două ori și apăsa butonul verde. Duse telefonul la ureche, gest care în multe state ar fi fost considerat a douăzeci și noua fărădelege.

Dar nu în Dakota de Sud.

Nu încă.

Ar fi putut fi și mai rău, așadar.

Îi răspunse o voce pe care o mai auzise până atunci de patru ori. Răgușită, aspră și încărcată de un soi de amenințare animalică și brutală. O voce provenită parcă dintr-o cu totul altă lume.

— Scui-pă tot, amice, spuse vocea, cu un zâmbet și un ton de plăcere amestecat cu cruzime, de parcă vorbitorul își savura puterea și controlul absolute, iar disconfortul, teama și repulsia avocatului îi sporeau plăcerea.

Avocatul înghiți în sec și începu să vorbească, recitând listele, ordinele, frazele și paragrafele cam în aceeași manieră în care-i fuseseră transmise. Începu a vorbi cam de la unsprezece kilometri distanță de un pod la care urma să ajungă în șapte minute. Podul nu prea arăta a pod. Terasamentul drumului continua absolut orizontal, dar terenul de sub el se lăsa ușor în jos într-o vâlcea largă și puțin adâncă. Râpa era secată în cea mai mare parte a anului, dar peste cinci luni, la primăvară, apa rezultată din topirea gheții și a zăpezii avea să năvălească prin ea într-un torent. Inginerii care construiseră autostrada neteziseră vâlcea într-un canal de evacuare și trecuseră pe sub terasament patruzeci de tuburi gigantice din beton,

ca să împiedice fundația să fie luată de ape o dată pe an. Era un sistem care funcționa bine primăvara. A avea un singur dezavantaj, care se manifesta iarna. Pentru a-l contracara, inginerii postaseră indicatoare pe ambele sensuri de mers. Pe indicatoare scria: *Atenție! Podul îngheață înainte de drum.*

Avocatul conducea și vorbea la telefon. După șapte minute de monolog, ajunse la cea mai fățiș brutală, grosolană și scandaloasă dintre cele paisprezece propuneri. O recită în microfonul telefonului la fel cum o auzise în închisoare: neutru și fără emoție. Vocea aspră de la celălalt capăt al convorbirii răsă, făcându-l pe avocat să se înfioare. Un spasm moral răsări, la propriu, din adâncul ființei sale. Îi făcu umerii să se cutremure sesizabil și telefonul să se frece de ureche.

Și-i mișcă mâna pe volan.

Roțile din față alunecară puțin pe gheața de pe pod, iar el corectă mișcarea cu stângăcie, roțile din spate se duseră în direcție opusă și mașina se balansă o dată, de două, de trei ori. Derapă peste toate cele trei benzi. Zări un autobuz apropiindu-se din față prin ninsoarea care continua să cadă. Era alb. Imens. Se mișca repede. Venea direct spre el. Partea din spate a creierului îi spunea că o ciocnire era inevitabilă. Partea din față însă îi spunea că nu, că avea spațiu și timp și culoarul de iarbă intermediar, pe lângă cele două bariere metalice dintre el și orice vehicul care venea din sens opus. Își mușcă buza, slăbi strânsoarea pe volan și îndreptă mașina, iar autobuzul trecu de-a dreptul paralel cu el, la șase metri distanță.

Răsuflă ușurat.

Vocea din telefon întrebă:

— Ce-i?

— Am derapat, spuse avocatul.

— Termină raportul, tâmpitul! replică tăios vocea.

Avocatul înghiți din nou în sec și își reluă discursul, de la începutul frazei precedente.

Șoferul autobuzului alb ce venea din direcția opusă era un veteran al volanului, cu o vechime de doisprezece ani. În lumea mică a profesiei sale specializate era cât se poate de priceput. A avea toate autorizațiile necesare, era bine pregătit și cu o experiență pe măsură. Nu mai era tânăr, dar nici bătrân nu era. Din punct de vedere mental și fizic era la înălțime, îndeplinind cerințele de bun-simț, maturitate și îndemânare. Nu era în întârziere. Nu se grăbea. Nu era băut. Nici droguri nu luase.

Dar era obosit.

De aproape două ore, privea fix înainte, în ninsoarea monotonă care cădea aproape orizontal. Văzu mașina derapând la o sută de metri în fața lui. O zări venind în diagonală direct spre el. Oboseala îl făcu să reacționeze cu o întârziere de o fracțiune de secundă. Apoi încordarea surdă din corpul lui provocă un răspuns exagerat. Trase de volan ca și cum s-ar fi ferit de o lovitură. Prea mult și prea târziu. Și, oricum, total fără rost. Mașina care derapase revenise la normal și era deja în urma lui înainte ca roțile din față ale autobuzului să se îndrepte. Sau măcar să încerce. Atinseră gheața de pe pod exact în clipa în care volanul le comanda să se întoarcă. Pierdură aderența și derapară. Toată greutatea se afla în spatele vehiculului. Blocul motor uriaș, din fontă. Rezervorul de apă. Toaleta. Era ca un pendul. Spatele autobuzului se puse în mișcare încercând să depășească partea din față. Nu cu mult. Doar câteva grade esențiale. Șoferul făcu tot

ce ar fi trebuit să facă, întocmai ca la carte. Se luptă cu derapajul. Dar volanul era ușor ca fulgul și cauciucurile din față pierduseră tracțiunea. Nu răspundeau comenzilor în niciun fel. Spatele autobuzului reveni în linie apoi pendulă în cealaltă direcție.

Șoferul se luptă din răspuțeri cale de trei sute de metri. Douăsprezece secunde lungi cât douăsprezece ore. Roti volanul mare din plastic la stânga, îl roti la dreapta, încercând să oprească derapajul. Fără să reușească. Momentul mecanic al vehiculului crescuse. Greutatea mare a pendulului din spate se hâțână într-o parte și-n alta. Arcurile moi se comprimară și se destinseră. Corpul înalt se înclină și reveni. Spatele autobuzului pendulă cu patruzeci și cinci de grade la stânga, apoi cu tot atâtea la dreapta. *Podul îngheață înainte de drum.* Autobuzul trecu peste ultimele tuburi din beton și roțile din față prinseră din nou aderență, dar tocmai în timp ce erau întoarse oblic spre acostament. Autobuzul se întoarse cu totul în acea direcție, ca și cum ar fi respectat o comandă legitimă. Ca și cum ar fi redevenit dintr-odată obedient. Șoferul frână cu forță. Zăpada proaspăt căzută se adună ca un dig în fața pneurilor. Autobuzul își menținu direcția, încetinind.

Dar nu suficient.

Pneurile din față trecură peste dunga de siguranță, peste acostament și părăsiră asfaltul ajungând în șanțul puțin adânc plin de zăpadă și noroi înghețat. Fundul vehiculului se izbi zgomotos și hârjâi pe asfalt cale de trei metri înainte de consumarea momentului mecanic. Autobuzul se opri pieziș, ușor înclinat, cu treimea din față în șanț, cele două treimi din spate încă pe acostament și compartimentul motor ieșit în banda de trafic. Roțile

din față atârnavă la limita cursei. Motorul se oprise și nu se mai auzea nimic în afară de sfârșitul componentelor fierbinți în zăpadă, șuierul frânei pneumatice, țipetele și gemetele pasagerilor, după care se așternu tăcerea.

Pasagerii erau un grup omogen, cu excepția unuia dintre ei. Douăzeci de persoane vârstnice plus un bărbat mai tânăr, într-un autobuz cu patruzeci de locuri. Dintre persoanele în vârstă, douăsprezece erau femei văduve. Restul de opt erau cupluri căsătorite. Veneau din Seattle. Un grup religios plecat într-o excursie culturală. Văzuseră Little Town on the Prairie¹, iar acum se aflau pe lungul drum spre vest îndreptându-se spre Mount Rushmore. Li se promisese o excursie suplimentară până la centrul geografic al Statelor Unite. Pe drum, urmau să viziteze parcuri naționale și pajiști. Un itinerar minunat, dar într-un anotimp nepotrivit. Pe timp de iarnă, statul Dakota de Sud nu era vestit pentru ospitalitate. Din acest motiv, doar jumătate din locuri erau ocupate, deși biletele fuseseră ieftine.

Pasagerul diferit de grup era un bărbat cu cel puțin treizeci de ani mai tânăr decât cel mai tânăr dintre ceilalți. Stătea singur cu trei rânduri în spatele ultimilor vârstnici. Îl considerau un fel de pasager clandestin. Se urcase în autobuz chiar în ziua aceea, la un popas situat la marginea estică a orașului Cavour. După Little Town on the Prairie și înainte de Dakotaland Museum. Nu li se dăduse nicio explicație. Bărbatul se urcase pur și simplu în vehicul. Unii îl văzuseră înainte discutând cu

¹ De fapt, localitatea se numește De Smet (Dakota de Sud), fiind orașelul unde se desfășoară acțiunea romanului *Little Town on the Prairie* de Laura Ingalls, publicat în 1941. (N.t.)

șoferul. Alții spuneau că la mijloc fusese și un schimb de bani. Nimeni nu știa ce să creadă. Dacă-și plătitese drumul, atunci era mai degrabă un pasager ocazional decât unul clandestin. Ca un autostopist, dar nu tocmai.

În orice caz, era considerat un ins cumsecade. Era tăcut și politic. Cu un cap mai înalt decât toți pasagerii și în mod evident foarte puternic. Nici frumos ca o vedetă de cinema, dar nici urât. Poate ca un sportiv care tocmai se retrăsese din viața competițională. Probabil, jucător de fotbal. Nu era cel mai bine îmbrăcat dintre oameni. Purta o cămașă șifonată scoasă din pantaloni sub o geacă matlasată din tercot. Nu avea nicio geantă, ceea ce era ciudat. Dar una peste alta, era cumva liniștitor să ai un astfel de bărbat la bord, mai ales după ce se dovedise a fi civilizată și în niciun fel amenințător. Un comportament amenințător din partea unui individ atât de solid ar fi fost necuviincios. În schimb, bunele maniere arătate de un astfel de personaj erau fermecătoare. Câteva văduve mai îndrăznețe se gândiseră să inițieze o conversație. Dar bărbatul părea să descurajeze orice asemenea încercare. Cea mai mare parte a drumului o petrecuse dormind și toate răspunsurile la tentativele de a face conversație fuseseră cât se poate de amabile, dar scurte și complet lipsite de substanță.

Dar măcar știau cum îl cheamă. Pe când se întorcea pe culoar de la toaletă, unul dintre bărbații vârstnici se prezentase. Străinul înalt ridicase privirea spre el și ezitase puțin, ca și cum ar fi evaluat costurile și beneficiile unui răspuns. Apoi strânsese mâna întinsă a celuiilalt și spusese:

— Jack Reacher.

Capitolul 2

Reacher se trezi când impulsul imprimat de derapaj îi izbi capul de geam. Instantaneu, știu unde se afla. *Într-un autobuz. În următoarea fracțiune de secundă calculă șansele. Zăpadă, gheață, viteză rezonabilă, trafic redus. Ori izbim parapetul separator, ori ieșim peste acostament. Cazul cel mai rău: ne răsturnăm.* Nu ar fi fost foarte grav pentru el. Dar poate nu la fel de bine pentru bătrânii din fața lui. Însă probabil că aveau să supraviețuiască. Era mai îngrijorat de ce-avea să se întâmple după. Douăzeci de bătrâni șocați, poate răniți, tăieturi, vânătăi, oase rupte, blocați la mulți kilometri de orice localitate în furtuna care se întea.

Nu era bine.

Apoi petrecu următoarele unsprezece secunde și jumătate ținându-se bine, opunându-se inerției alternante a derapajului. Era pasagerul așezat cel mai în spate, fiind cel mai afectat. Cei aflați pe locurile din față se balansau pe arcuri de cerc mai mici. Dar erau fragili. Le vedea gâturile mișcându-se brusc într-o parte și-n alta. Vedea fața șoferului în oglinda retrovizoare. Tipul rezista eroic. Nu se descurca rău. Dar avea să piardă. Un autocar era

un vehicul foarte greu de manevrat. *Ai grijă ce-ți dorești.* Fusesse în Marshall, Minnesota, fără vreun motiv anume, după care luase o mașină de ocazie cu un ins care mergea spre vest, la Huron, Dakota de Sud, dar dintr-un motiv numai de el știut nu voise să-l ducă până la capătul drumului și-l lăsase la un popas de lângă Cavour. Inițial, asta nu păruse să fie de bun augur, căci orașul nu lăsa impresia să zuzăie de trafic transcontinental. Dar, două cești de cafea mai târziu, un autocar alb cu patruzeci de locuri oprise la popas și din el coborâseră doar douăzeci de oameni, ceea ce însemna că mai erau locuri libere. Șoferul părea să fie un om dintr-o bucată, așa încât Reacher îl abordase direct. Douăzeci de dolari pentru un drum până-n Rapid City? Tipul ceruse patruzeci și se înțelesesă la treizeci, iar Reacher se urcase în autocar și se simțise foarte bine toata ziua. Dar confortul fusese asigurat de suspensiile moi și stilul lin de condus al șoferului, elemente care, în momentul de față, nu mai serveau nimănui.

După alte șapte secunde, Reacher își recăpătă optimismul. Dacă pedala accelerației nu mai era apăsată, autocarul încetinea. Nu dădea această senzație, dar trebuia să fie adevărat. Fizică simplă. Legile newtoniene ale mișcării. Dacă nu-i loveau alte mașini, urma să se bălăngănească un timp, după care avea să se oprească, poate de-a curmezișul, poate întors cu fața în direcție opusă, dar fără să se răstoarne și în continuare manevrabil. După care simți cum roțile din față își recăpătară aderența și văzu că urmau să părăsească drumul. Ceea ce era rău. Dar șoferul frână din nou cu forță și ținu tare de volan cât timp vehiculul zdrăngăni și hârjâi asfaltul, rămânând suspendat jumătate în șanț, jumătate pe drum, ceea ce

era bine, în afară de faptul că stăteau cu fundul ieșit în carosabil, ceea ce nu era deloc bine. Dintr-odată, nu se mai auzi niciun zgomot mecanic, ca și cum autocarul murise, ceea ce fără doar și poate nu era deloc în regulă.

Reacher aruncă o privire în spate și nu văzu faruri care să se apropie. Nu în acel moment. Se ridică și se apropie de locul șoferului. Văzu în față un câmp neted, alb de zăpadă. Fără povârniș, fără rambleu. Prin urmare, nu exista pericolul unui transfer de greutate. Așa că se întoarse și începu să-i îndemne pe bătrânei să se deplaseze spre partea din față a autobuzului. În felul ăsta, dacă îi lovea un tir, ar fi putut să smulgă doar spatele autobuzului, fără ca nimeni să fie omorât. Dar bătrânii erau zdruncinați și nu prea le dădea inima ghes să se miște. Stăteau pe locurile lor. Reacher se duse din nou în față. Șoferul stătea inert în scaun, clipind ușor și încercând să-și recapete calmul.

- Te-ai descurcat bine, amice, îi spuse Reacher.
- Mulțumesc, zise individul dând aprobativ din cap.
- Poți să scoți namila asta din șanț?
- Nu știu.
- O estimare realistă?
- Probabil că nu.
- În regulă, ai niște torțe de semnalizare?
- Ce?

— Torțe de semnalizare. În clipa asta, spatele autobuzului este ieșit în carosabil.

O clipă, tipul nu avu nicio reacție. Era năuc. Apoi se aplecă și descuie un dulăpior din spatele picioarelor sale și scoase de acolo trei torțe de semnalizare, tuburi de carton roșii cu vârfuri de oțel la capete. Reacher le luă și spuse:

— Ai o trusă de prim-ajutor?

Șoferul dădu din nou din cap, în chip afirmativ.

— Ia-o și treci pe la pasageri ca să vezi care au tăieturi și vânătăi. Îndeamnă-i să se mute cât mai în fața autocarului. Ideal ar fi să se adune toți pe culoar. Dacă ne lovește vreun camion, în fundul mașinii o să ne lovească.

Șoferul dădu din cap a treia oară, apoi se scutură ca un câine ieșit din apă și se puse pe treabă. Scoase trusa de prim-ajutor din alt compartiment încuiat și se ridică de pe scaun.

— Deschide ușa mai întâi, îi zise Reacher.

Tipul apăasă un buton și ușa se deschise, lăsând să pătrundă aer înghețat cu fuioare groase de zăpadă. Ca un viscol. Reacher spuse:

— Închide ușa după mine. Să păstrezi căldura.

Sări în șanț și se luptă cu gheața și noroiul ca să ajungă pe acostament. Pășii pe asfalt și alergă spre colțul din spate al vehiculului. Rafale de zăpadă îi biciuiau fața. Se orientă după marcajele de benzi și alergă treizeci de pași înapoi, spre sensul din care veniseră. O traiectorie curbă. Treizeci de pași, cam douăzeci și șase de metri. Douăzeci și șase de metri pe secundă însemnau aproape nouăzeci și cinci de kilometri pe oră și o droaie de nebuni ar fi condus cu viteza asta chiar și pe o furtună de zăpadă. Se lăsă în jos și înfipse vârful unei făclii în asfalt. Flacăra stacojie se aprinse automat și începu să ardă violent. Continuă curba și mai parcurse treizeci de pași. Folosi a doua făclie. Alergă alți treizeci de pași și o folosi și pe-a treia completând secvența de avertizare: trei secunde, două, una, *mișcă-te dracului dincolo*.

Apoi alergă înapoi, trecu prin șanț și bătu cu pumnii în ușa până când șoferul își întrerupse îngrijirile medicale

și-i deschise. Reacher se urcă în autocar. Deja înghețase serios. Fața îi amorțise. Picioarele i se făcuseră bocnă. Și interiorul autobuzului începea să se răcească. Pe geamurile de pe o latură se lipiseră deja cocoloașe de zăpadă. Îi spuse șoferului:

— Trebuie să lași motorul pornit, să țină în funcțiune încălzirea.

— Nu pot, răspuse șoferul. Conducta de combustibil ar putea fi spartă. De când s-a hârjâit fundul mașinii de asfalt.

— N-am simțit niciun miros când am ieșit, insistă Reacher.

— Nu pot să risc. În momentul ăsta, toată lumea trăiește. N-aș vrea să ardem toți într-un incendiu.

— Și vrei să moară înghețați în schimb?

— Ocupă-te tu de primul ajutor. O să-ncerc să dau niște telefoane.

Reacher începu să-i verifice pe bătrâni. Șoferul rezolvase primele două rânduri. Asta era clar. Toți cei patru pasageri de pe locurile de la geam aveau plasturi pe tăieturile provocate de ramele metalice ale geamurilor. *Ai grijă ce-ți dorești*. Vedere mai bună pentru peisaje, dar riscurile erau mai mari. O femeie avea un al doilea platur pe partea dinspre culoar a feței, probabil pe locul unde capul soțului o lovise după ce se bălăngănisese ca o păpușă de cârpe.

Prima fractură de os era în rândul al treilea. O bătrânică delicată, cu o constituție ca de pasăre. Se balansase chiar când autocarul își schimbase direcția și o luase spre stânga. Geamul o lovise tare în umăr. Lovitura îi fracturase clavicula. Reacher putea să vadă asta după felul în care femeia își proteja brațul.

— Doamnă, îmi dați voie să mă uit puțin? o întrebă el.

— Nu ești doctor, replică bătrâna.
 — Am făcut ceva pregătire în armată.
 — Ai fost sanitar?
 — Polițist militar. Am avut parte și de ceva pregătire medicală.

— Mi-e frig.
 — E șocul, spuse Reacher. Și, în plus, ninge.
 Femeia întoarse partea de sus a corpului spre el. Consimțământ implicit. Apăsă cu vârful degetelor pe claviculă, prin bluză. Osul era delicat ca un creion. Era rupt la jumătatea lungimii. O ruptură curată. Nu complicată.

— E rău? întrebă bătrâna.
 — E bine, spuse Reacher. Și-a făcut treaba. Clavicula este ca un întrerupător de circuit. Se rupe astfel încât umărul și gâtul să fie OK. Se vindecă repede și ușor.
 — Trebuie s-ajung la spital.
 — Vă vom duce acolo, spuse Reacher.

Merse mai departe. Pe rândul al patrulea, o încheietură scrântită, iar pe rândul al cincilea, o încheietură fracturată. Plus un total de treisprezece tăieturi, multe contuzii minore și multe reacții de șoc.

Temperatura scădea vertiginos.

Reacher vedea făcliile de semnalizare prin geamurile din spate. Continuau să ardă, trei bulgări stacojii luminând în vârtejurile de zăpadă. Nu se vedeau faruri apropiindu-se. Niciun fel de trafic. Merse pe culoar în față, cu capul plecat, și-l găsi pe șofer. Omul stătea pe scaunul lui, cu telefonul celular deschis în mână dreaptă, privind lung prin parbriz, bătând darabana pe volan cu degetele de la mâna stângă.

— Avem o problemă, îl anunță el pe Reacher.

— Ce problemă?

— Am sunat la 911. Patrula Autostrăzii e ori la o sută de kilometri spre nord, ori la o sută de kilometri spre est. Se apropie două furtuni mari. Una din Canada, alta dinspre Marile Lacuri. Sunt tot felul de accidente. Toate vehiculele de tractare au plecat cu poliștii. Au de rezolvat caramboluri de sute de mașini. Autostrada asta e închisă în spatele nostru. Și în față, la fel.

Niciun fel de trafic.

— Unde suntem acum?

— În Dakota de Sud.

— Asta știu.

— Atunci știi ce vreau să spun. Dacă nu ne aflăm în Sioux Falls sau în Rapid City, suntem în pustietate. Și nu suntem nici în Sioux Falls, nici în Rapid City.

— Trebuie să fim undeva.

— GPS-ul îmi arată un orașel în apropiere. Se numește Bolton. Cam la treizeci și cinci de kilometri. Dar e mic. Doar un punct pe hartă.

— Poți să obții un autobuz de înlocuire?

— Sunt plecat din Seattle. Aș putea obține unul poate la patru zile după ce încetează ninsoarea.

— Există departament de poliție în Bolton?

— Aștept un telefon.

— Poate că au mașini de tractare.

— Sunt sigur că au. Cel puțin una. Poate la benzinăria din colț, bun să care camionete stricate, de-o jumătate de tonă. Dar nu și pentru un vehicul de mărimea asta.

— Poate că au tractoare agricole.

— Ar fi nevoie de vreo opt. Și lanțuri groase.

— Poate că au un autobuz școlar. Am putea să-i transferăm pe pasageri.